

Un espai per a la dissidència

À

M'he perdut molt poques edicions de l'Acampada Jove. Primer, quan se celebrava a Arbúcies, hi anava com a públic. Devia tenir poc més de 20 anys, i era un moment d'eclosió de l'escena musical alternativa. Tots els que vam viure nits èpiques de final dels noranta i primers 2000 en aquella 'vila alliberada' de la Selva podem donar fe que l'Acampada, organitzada per les JERC en un poble governat per la CUP (aquest país sempre ha estat molt complicat), va ser el caldo de cultiu d'una potent escena de fusió i rock combatiu, banda sonora d'una nova generació que despertava d'una llarga temporada d'oasi convergent; un espai per a la dissidència musical. Més tard vaig començar a assistir-hi com a periodista per a la revista *El Triangle*. En aquells temps, l'Acampada va tenir la seva rèplica per l'esquerra en la forma del Rebrot, organitzat per Maulets. I nosaltres érem tan agosarats que vam arribar a editar un suplement conjunt per als dos festivals, una fita única -i encara no repetida- en la construcció de la unitat popular de l'independentisme català.

Des del 2005 hi he assistit com a periodista d'*Enderrock*. En els últims anys, aquest festival ha esdevingut l'espai d'una poderosa escena de grups emergents de fusió festiva. També hi he detectat cert estancament sonor. Les coses, però, sembla que comencen a canviar. Enguany l'Acampada Jove fa una aposta per un grup de pop català de nova fornada (**Els Amics de les Arts**) i alhora referma el compromís amb l'escena combativa sumant uns clàssics com **Brams**, **Boikot** o **La Gossa Sorda**. Una filosofia que es troba a l'origen de l'Acampada, a les nits d'Arbúcies en què compartien escenari **Kop** i **Lax'n'Busto**. Cal que creixin encara més espais de la dissidència.